

Fővárosi Ítéltábla
9. Pf. 22.141/2011/8.

A Fővárosi Ítéltábla, dr. Lelkes Izabella pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Sutyinszky Ilona jogtanácsos által képviselt Budapest Főváros Kormányhivatala (1056 Budapest, Váci u. 62-64.) I.r. és dr. Kecskeméti Viktória Nóra jogtanácsos által képviselt **Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal** (1071 Budapest, Damjanich u. 48.) II.r. alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2011. szeptember 26. napján kelt 14. P. 25.265/2007/59. számú ítélete ellen a felperes 2011. november 2. napján 60. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A pártfogó ügyvéd munkadíját 9.000 (kilencezer) forintban állapítja meg, és felhívja a Fővárosi Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy ezt az összeget dr. Lelkes Izabella ügyvéd (1039 Budapest, Királyok útja 174/a.) részére fizesse ki.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes 6.500.000 Ft nem vagyoni kár megtérítése iránt terjesztett elő keresetet az I.r. alperes jogelődjével szemben, majd keresetét kiterjesztette az Országos Orvosszakértői Intézet jogutódára a II.r. alperesre, és az alperesek egyetemlegesen marasztalását kérte. Az egyetemlegességet arra alapozta, hogy az alperesek együttes felelőssége a rokkantság fennállásának megállapítása, és a felperes rokkantsági nyugdíja megszüntetéséről szóló téves határozatot az I.r. alperes hozta a II.r. alperes hiányos és megalapozatlan szakértői véleménye alapján. Az alperesek magatartása miatt a felperes három évig ellátás nélkül volt, ami testi és lelki megrázkódást okozott, emberi méltóságát megtépázta. Ha az I.r. alperes a munkaügyi perben beszerzett szakértői véleményt elfogadja, már folyósítani kellett

volna a rokkantsági nyugdíjat. Az a körülmény, hogy az alperes utólag folyósította az ellátást, nem kompenzálja a felperes sérelmét. Rámutatott, hogy a II.r. alperes másodfokú orvosi vizsgálata idején jelzett panaszai miatt egy hét múlva kórházba került, műtéten esett át, amit a szakértői felülvélemény már tartalmaz. Ez igazolja, hogy ha a II.r. alperes kellő körültekintéssel alaposan és ténylegesen megvizsgálja, az egy hét múlva már műtétet igénylő állapot felismerhető lett volna.

Az I.r. alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a kártérítési felelősség feltételei hiányoznak. A társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 2005. szeptemberében hatályos 72. §-a és a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény végrehajtására kiadott 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 72/A. és 72/C. §-ai alapján a rokkantság megállapítására meghatározott orvosszakértői szerv, az Országos Orvosszakértői Intézet volt. Ettől nem térhetett el. E szervezet szakvéleményeit kellett alkalmaznia, elfogadnia. Az I.r. alperes az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény (Áe.) 32. § (1) bekezdése értelmében e szervet kereste meg a munkaképesség-csökkenés mértéke megállapítására. Az Országos Orvosszakértői Intézet 2005. augusztus 3. és szeptember 21. napján egyaránt 50 %-os munkaképesség-csökkenést állapított meg. Az I.r. alperes a szakvéleményben foglaltakat a jogszabályi előírások, de orvosszakmai hozzáértés hiányában sem bírálhatta felül, azt a döntéshozatal során figyelembe kellett vennie, következésképpen a felperes rokkantsági nyugdíját a Tny. 30. § (1) bekezdése szerint meg kellett szüntetnie. Az I.r. alperes az irányadó jogszabályi rendelkezéseket betartotta. Azt, hogy a 10. M. 2065/2005/11. számú jogerős ítélet ellenére sem folyósította a felperes részére a rokkantsági nyugdíjat arra alapozta, hogy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 32. § (2) bekezdése szerint járt el. Az alperes nyomós indok miatt, a Tny. 84. §-ára tekintettel a felülvizsgálati kérelem miatt - az esetleges jogalap nélküli kifizetés elkerülése érdekében - a végrehajtást felfüggesztette, mely magatartása szintén nem volt jogellenes. A Legfelsőbb Bíróság határozata utóbb az intézkedés megalapozottságát alátámasztotta. A jogellenes magatartás hiányán kívül hivatkozott arra, hogy az eljárásával összefüggő kár is hiányzik, hiszen az elmaradt ellátás kamatokkal együtt való megfizetéséről intézkedett a megszüntetés időpontjára (2005. október 1. napjára) visszamenőlegesen. Hiányzik a kártérítési felelősség vétkességi eleme is, mert sem jogalkalmazási, sem jogértelmezési tévedés nem állapítható meg a terhére. A szakértői véleményben tett megállapítások, úgyszintén az eljárás elhúzódása nem eshetnek a terhére, ez utóbbi ugyanis nem az I.r. alperes jogellenes magatartásának a következménye. A megjelöltösszegezés is megalapozatlannak minősítette. A felperes 100 %-os rokkantsága szervi betegségei miatt állt elő, a szakértői eljárásokkal összefüggő lelki traumáról a felülvélemény nem szól. A perben kirendelt szakértő szakvéleményére akként nyilatkozott, hogy az I.r. alperes mulasztásának megállapítására nem volt kompetenciája.

A II.r. alperes is a kereset elutasítását kérte. A kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény végrehajtására kiadott 217/1997. (XII.

1.) Korm rendelet 42. § (3) bekezdése írja elő, hogy a rokkantsági nyugellátással kapcsolatban a munkaképesség-változás mértékét, a rokkantság fokát a II.r. alperes jogelődje orvosi bizottságai véleményezik, és az I.r. alperes ennek megfelelően járt el beszerezve az Országos Orvosszakértői Intézet első- és másodfokú szakvéleményét, melyek a hatályos orvosszakmai irányelveknek megfelelően állapították meg a felperes munkaképesség-csökkenésének mértékét. Az Országos Orvosszakértői Intézet megkeresésre állított ki orvosszakértői véleményt, önálló hatósági jogkörrel nem rendelkezik. A Tny. 80. § (1) bekezdésének megfelelően az elmaradt ellátást kamatokkal együtt kifizették, így a felperest nem érte vagyoni kár. A nem vagyoni kárt illetően pedig nem bizonyította, hogy az eljárás elhúzódására vezethető vissza egészségromlása. Nem állapítható meg, hogy a felperest az eljárásokkal összefüggő lelki eredetű trauma érte volna, és hogy állapotrosszabbodása erre volna visszavezethető. Egyebekben az eljárás elhúzódása vele szemben nem érvényesíthető. Esetében a kártérítési felelősség feltételei a jogellenes és felróható magatartás és az okozati összefüggés hiányzik. A szakértői véleményre tett észrevételében tagadta, hogy kivizsgálás elrendelése a kompetenciájába tartozna, ennek ellenére tartalmazta saját másodfokú bizottsági szakvéleménye, hogy urológiai ellenőrzés szükséges. Ez alól az urgens ellátást igénylő sürgősségi állapot kivétel, de ilyen 2005. szeptember 21. napján nem állt fenn. Azzal, hogy szakorvoshoz irányította a felperest, a megfelelő gondossággal járt el. Az urgencia hiányára utal, hogy csak másnap történt meg a felperes kórházi felvétele. Mindez annyit jelent, hogy a másodfokú bizottság nem mulasztott, súlyos életveszélyes állapot nem állt fenn. Az állapotrosszabbodás esetén az újabb igény beadhatóságáról nincs tájékoztatási kötelezettsége. Tagadta, hogy a vérvizelés mint panasz, önmagában alarmírozó lett volna, ez a megállapítás csak utólagosan, a tények ismeretében kialakított vélemény. A felperes betegségei miatt az össz-szervezeti károsodása jelenleg $15 + 5 + 10 + 32 = 62 \%$, amit a II.r. alperes 50 %-nak számolt.

A Pest Megyei Bíróság 2011. szeptember 26. napján meghozott 14. P. 25.265/2007/59. számú ítéletével a keresetet elutasította. A felperes pártfogó ügyvédjének díját 62.500 Ft-ban állapította meg, és rendelkezett annak a Pest Megyei Bíróság Gazdasági Hivatala által az ellátmány terhére történő kifizetéséről. Egyebekben akként rendelkezett, hogy a le nem rótt illetéket az állam, az egyéb költségeiket a felek maguk viselik.

A felperes az I.r. alperessel szemben a Ptk. 349. §-ban szabályozott kártérítési igényt érvényesített. A társadalombiztosítási eljárásban a felperes a jogorvoslati kérelmet előterjesztette, sőt a határozat bírósági felülvizsgálata is megtörtént. Így a Ptk. 349. §-a szerinti különös feltétel teljesült. Emellett azonban a Ptk. 339. § (1) bekezdésében szabályozott feltételek fennállását is bizonyítania kellett, így az I.r. alperes jogellenes magatartását, a felperes oldalán bekövetkezett kárt és e kár valamint a jogellenes magatartás közötti okozati összefüggést. A perben releváns időben hatályban volt Tny. 72. §-a, továbbá a 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 72/A. és 72/C. §-ai alapján az I.r. alperes jogelődje a II.r. alperest volt köteles megkeresni szakértői vélemény nyújtására. Az I.r. alperes eljárására még az Áe. 32.

§ (1) bekezdése, majd Ket. rendelkezései voltak irányadóak. Mindkettő szerint az I.r. alperes köteles volt a szakértő kirendelésére, és ezért nem járt el jogellenesen, amikor a II.r. alperes keretében működő első- és másodfokú orvosi bizottságok véleményeit vette alapul határozata meghozatalánál. A munkaügyi bíróság előtti eljárásban az I.r. alperes alperesi pozícióban járt el, így a Pp. szabályai alapján őt megillette az ellenkérelem előterjesztésének joga (Pp. 139. §) és az a jog, hogy a szakvéleményre észrevételt tegyen (Pp. 180. § (2) bekezdés, 182. §). Az a körülmény, hogy az I.r. alperes a munkaügyi eljárásban a szakvéleményt vitatta, nem jogellenes magatartás. A Legfelsőbb Bíróság a munkaügyi perben megállapította, hogy az ügyben három szakvélemény keletkezett, és rámutatott, hogy e három szakvélemény között ellentmondás van, az ellentmondás tisztázása alperesi indítvány ellenére nem történt meg, és erre alapította a hatályon kívül helyező, új eljárásra utasító döntését. Amikor az alperes a szakértői véleményt vitatta, magatartása nem volt jogellenes. A szakvélemények közötti ellentmondás tisztázásának hiányában nem volt az I.r. alperes abban a helyzetben, hogy a nyugdíjat újra folyósítsa, másrészt a munkaügyi bíróság előtti eljárásnak a célja, és a tárgya az volt, hogy a felperes munkaképesség csökkenésének mértékét elbírálja. A bírósági eljárás jogerős befejezésével a jogerős ítélet tartalma ismeretében került az I.r. alperes abba a helyzetbe, hogy a bírósági döntés tartalmának megfelelő új határozatot hozzon, amit meg is tett. A felperes rokkantsági nyugdíját visszaállította, az elmaradt összeget késedelmi kamatokkal együtt a felperesnek megfizette. Az I.r. alperes a folyamatban lévő eljárás miatt nem állíthatta vissza a felperes részére a nyugdíj folyósítását. Az I.r. alperes jogellenes magatartást nem tanúsított, és emiatt az elsőfokú bíróság vele szemben a keresetet alaptalannak minősítette.

A II.r. alperes szakértői testülete és a felperes között nem jött létre jogviszony, mert a II.r. alperes az I.r. alperes megkeresése alapján járt el. Megbízási jogviszony sem jött létre, mert a hatósági megkeresés, kirendelés megbízási jogviszonyt nem keletkeztet. Jogviszony hiányában a felperes a II.r. alperessel szemben csak a Ptk. 339. §-a alapján a szerződésen kívüli károkozás szabályai szerint érvényesíthet igényt, de a Pp. 164. § (1) bekezdésére tekintettel őt terhelte a bizonyítás, hogy a II.r. alperes jogellenes magatartást tanúsított, és ezzel okozati összefüggésben kára keletkezett. A munkaügyi perben előterjesztett 2006. április 5-i szakértői vélemény arra mutatott rá, hogy a felperes munkaképesség-csökkenése az Országos Orvosszakértői Intézet vizsgálat óta folyamatosan 67 %-os. Az eltérés az egyetlen vese vesekövesedésével, az ágyéki gerincfunkció károsodásának súlyosbodásával magyarázható. A szakvélemény tehát a II.r. alperes első- és másodfokú szakvéleményéhez képest az eltérést a felperesnek az előbbi szakvélemények után bekövetkezett egészségromlásával magyarázta. A jelen perben beszerzett szakértői vélemény megállapította, hogy a II.r. alperes elsőfokú vizsgálata során, majd a másodfokú vizsgálat keretében megállapított 50 %-os munkaképesség-csökkenés szakmailag nem kifogásolható, vagyis a II.r. alperes terhére szakmai szabályszegés nem róható. A II.r. alperes első- és másodfokú orvosi bizottságai vizsgálatának időszakában nem volt hatályban olyan jogszabály, ami kötelezettségükké tette volna az eléjük tárt orvosi dokumentumok vizsgálatát meghaladóan további vizsgálatok elrendelését. A II.r. alperes terhére mulasztásként nem értékelhető a

felperes felé a tájékoztatás elmaradása, illetve a további vizsgálat elrendelésének mellőzése. A szakértői vélemény rámutatott, hogy a felperes egész kórtörténetét figyelembe kellett volna venni, de ehhez képest a KGD 2008. 187. számú eseti döntés azt tartalmazza, hogy a felperes egészségi állapotát, munkaképesség-csökkenésének mértékét mindig az adott időpontban készült orvosszakértői vélemények alapján kell megítélni. Az a körülmény, hogy a II.r. alperes bizottságai által alkotott szakvéleménnyel szemben a munkaügyi perben más tartalmú szakvélemény keletkezett, önmagában a II.r. alperes eljárását nem teszi jogellenessé, mert e bizottságok az eljárás idején hatályos rájuk vonatkozó jogszabályokat és szakmai előírásokat betartották. A szakértő nem tanúsít jogszabályokkal ellentétes magatartást akkor, ha a szakvéleményt a reá vonatkozó jogszabályok megtartásával készíti el, de szakvéleménye nem egyezik más szakértők véleményével (BH 2005. 17.). A felperes jogai nem sérültek, hiszen a jogorvoslat lehetősége fennállt, és azzal a felperes élt is. Jogellenes magatartás hiányában a II.r. alperessel szembeni keresetet is elutasította az elsőfokú bíróság.

A felperes költségmentessége folytán rendelkezett akként, hogy a le nem rótt illetéket az állam viseli. Az alpereseket jogtanácsos képviselte, akik munkakörüknél fogva látták el ezt a tevékenységet, ezért részükre munkadíjat nem állapított meg. A pártfogó ügyvéd díjával kapcsolatos rendelkezést a Pp. 87. §-ával és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ával indokolta.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének történő helytadást kért. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, illetve nem fogadta el a felperes által a perben megjelölt releváns tényeket. A munkaügyi perben meghozott jogerős ítéletben foglaltakkal ellentétes megállapítást tett, és nem fogadta el a perben beszerzett szakvélemény érdemi ténymegállapításait, melyek a II.r. alperes orvosi bizottságainak mulasztására, pontatlanságára, iratellenes eljárására vonatkoztak. Az elsőfokú bíróság jogsértően vizsgálta az I.r. alperesnek a munkaügyi perben a Pp. 180. § (2) bekezdése alapján gyakorolt jogait, mert a kereset alapja az a határozat volt, amivel jogellenesen megszüntette a felperes rokkantsági nyugdíját. A felperes munkaképesség-csökkenése folyamatosan 67 %-os volt, ezért jogsértően vették el tőle a rokkantsági nyugdíjat, és tartották őt három évig ellátás nélkül. Az a körülmény, hogy 2005. október 1. napjától visszamenőlegesen megkapta az ellátást, az I.r. alperest nem mentesítheti a kártérítési felelősség alól. A munkaügyi perben meghozott jogerős ítélet alapján nem kérdéses az alperesek együttes károkozása. A felperes hangsúlyozta, hogy az I.r. alperes nem tájékoztatta a II.r. alperest a munkaügyi perben meghozott ítéletről, és a releváns időben nem kérte a felülvizsgálati eljárás megismétlését vagy annak újbóli elrendelését. Az elsőfokú bíróság a perben kirendelt szakértő szakvéleményéből tévesen ragadott ki egy mondatot, miszerint szakmailag nem volt kifogásolható az 50 %-os munkaképesség-csökkenés megállapítása. A felperes munkaképesség-csökkenésének mértéke ítélt dolog, a kártérítési keresetet a felperes arra alapította, hogy a II.r. alperes mulasztással, pontatlan diagnózissal közvetve okozott neki kárt. A perben beszerzett szakértői vélemény kimondja: „a 2005. évi első- és másodfokú vizsgálatok során a bizottságok a korábbi és

rendelkezésre álló leleteket részben pontatlanul idézték, a diagnózisokat részben pontatlanul tüntették fel. Hibás az az eljárás, amely kizárólagosan az előző felülvizsgálatot követő időszak friss leleteit tekinti irányadónak, mert pl. daganatos betegségeknél mindösszesen egy év adatai nem elegendők.” Az elírásokból, felületes diagnosztikai megállapításokból, a nem eredeti dokumentáció áttekintéséből adódó pontatlanságok és hibák bekerültek a másodfokú orvosi bizottság véleményébe is. E bizottság figyelmen kívül hagyta a felperesnek a vérvizelésre tett panaszát, ami súlyos mulasztás volt, különösen akkor, amikor rendelkezésre állt az az orvosi dokumentáció, melyben leírták a felperes féloldali vesehiányát. Ezzel szemben a szakvéleményben az szerepelt, hogy a „vizelet-kiválasztás normális”. Egészségi állapota miatt a munkaképesség-csökkenése folyamatosan 67 %-os volt, és erre tekintettel a KGD 2008. 187. számú eseti döntésre történő utalást tévesnek minősítette. Végül hivatkozott arra, hogy a pártfogó ügyvéd a díj megállapításához a képviselőre fordított időt külön részletezte, ami figyelmen kívül maradt. Ezért kérte díjának a ráfordított idő és a perérték arányában történő megállapítását.

Az I.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában helyesen mutatott rá, hogy az I.r. alperesnek az orvosi bizottságok szakvéleménye alapján az akkor hatályos jogszabályok szerint a rokkantsági nyugdíjat meg kellett szüntetnie. Az I.r. alperes nem követett el jogszabálysértést, amikor a munkaügyi perben vitatta a beszerzett orvosszakértői véleményt. A munkaügyi bíróságnak lett volna kötelessége a szakvélemények közötti ellentmondás feloldása. Ez a megismételt eljárásban történt meg, és az ekkor meghozott ítéletet az I.r. alperes végrehajtotta. A megszüntetett ellátást visszaállította, és az elmaradt rokkantsági nyugdíjat kamatokkal együtt kifizette. Így a felperest kár nem érte, illetve az megtérült. Az elsőfokú bíróság jogellenesség hiányában megalapozottan utasította el a kártérítési felelősségre vonatkozó keresetet.

A II.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, mert az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Ptk. 349. §-án alapuló kártérítési felelősség a II.r. alperessel szemben nem érvényesíthető. A II.r. alperes szakértői testületei és a felperes között nem jött létre jogviszony, a II.r. alperes a Ket., az Áe. és a Tny. szabályai szerint járt el az I.r. alperes megkeresése alapján. Jogviszony hiányán kívül az igényérvényesítés feltételei is hiányoznak, mert az elmaradt ellátást kamatokkal együtt az I.r. alperes megfizette. A Ptk. 339. §-án alapuló kártérítési felelőssége sem áll fenn. A felperes a kártérítési felelősség feltételeit nem bizonyította. A II.r. alperes esetleges jogellenes magatartása kizárólag orvosszakértői kérdés, vagyis, hogy megsértett-e bármilyen szakmai szabályt, és ennek következtében történt volna, hogy a felperes munkaképesség-csökkenését 50 %-ban határozta meg. A szakértői vélemény egyértelműen foglalt állást abban a kérdésben, hogy a II.r. alperes bizottságai által megállapított munkaképesség-csökkenés szakmailag nem kifogásolható, vagyis a II.r. alperes szakmai szabályt nem sértett. A szakértő egyéb megállapításai irrelevánsak, mert nincs olyan szakmai előírás, mely szerint a II.r. alperes bizottságainak kioktatási

kötelezettsége lett volna az állapotrosszabbodás következményeiről, márcsak azért sem, mert az ügygazda az I.r. alperes. Olyan szakmai szabály sincs, hogy a bizottságoknak további vizsgálatokat kellene elrendelni, és nem volt, de ma sem feladatuk a betegségek diagnosztizálása vagy kivizsgálása. A felperesnek vagyoni kára nem keletkezett, nem vagyoni kárát pedig nem bizonyította. A szakértők a felperes daganatos betegségét nem lelki megrázkódtatással hozták összefüggésbe, hanem ellenkezőleg a daganatos betegség kialakulása miatt romlott a felperes pszichés állapota. Az eljárás elhúzódása sem róható az alperesek terhére.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmekre tett észrevételében előadta, hogy az alperesek a felperes munkaképesség-csökkenése mértékéről, ezzel összefüggésben rokkantsági nyugdíja megszüntetéséről közigazgatási jogkörben együttesen eljárva, egymás intézkedésére építve jogellenesen határoztak. Ezt a tényt már a kártérítési per megindítása előtt jogerős bírósági ítélet kimondta. Téves és alaptalan az I.r. alperesnek az a védekezése, hogy a rokkantsági nyugdíjat 2005. október 1-én meg kellett szüntetni, mivel a törvényi feltételek ehhez hiányoztak, a felperes munkaképesség-csökkenése a perbeli időben is 67 %-os volt. Alaptalan az a védekezés is, hogy a felperes kára megtérült, mert jelen perben nem az ellátás folyósítása a kereset tárgya, hanem közigazgatási jogkörben okozott kár. Amit ellátás jogcímén az I.r. alperes kifizetett, arról jogerős ítélet határozott. A felperes jelen perben érvényesített kárigénye a harminc hónapon át elszenvedett nélkülözés, a kiszolgáltatott helyzetben elszenvedett lelki és testi trauma miatt keletkezett. A felperes számára a perbeli időben ugyanis nem volt biztosítva még a létminimum sem, egészségi állapota miatt képtelen volt jövedelemhez jutni.

A felperes fellebbezése folytán az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett rendelkezése.

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást helyesen állapította meg, és abból helyes következtetést vont le arra, hogy az alpereseket a felperes személyhez fűződő joga, testi épsége, egészsége, emberi méltósága megsértése miatt kártérítési felelősség nem terheli.

Az I.r. alperest illetően a másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy jogellenes magatartást nem valósított meg. Az irányadó jogszabályi rendelkezések alapján (Tny. 72. §, 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet 72/C. §, 217/1997. (XII. 1.) Korm. rendelet 42. § (3) bekezdés) a felperes munkaképesség-csökkenése meghatározására - mert az olyan szakkérdés, amelynek megítélésére nincs kompetenciája -, a II.r. alperes keretében működő szakértői bizottságot kellett megkeresnie. Az első- és másodfokú orvosi bizottság egyaránt 50 %-os mértékűre tette a felperes munkaképesség-csökkenését. Az I.r. alperes nem valósított meg jogellenes magatartást, amikor határozata meghozatala során e szakvéleményeket vette alapul. Ugyancsak nem terheli jogellenes magatartás a társadalombiztosítási határozat bíróság általi felülvizsgálata iránt kezdeményezett perben kifejtett

tevékenysége miatt, mert amint az az elsőfokú ítéletben helyesen szerepel, a perbeli jogai gyakorlása jogellenes magatartásnak nem minősülhet.

A II.r. alperes tekintetében rögzíthető, hogy szakértői véleménye alapozta meg azt az I.r. alperesi döntést, amellyel a felperes rokkantsági nyugdíját időlegesen megszüntették. Az I.r. alperes szakvéleménye a bírósági felülvizsgálat keretében beszerezett szakértői vélemények folytán megdőlt. Önmagában azonban az, hogy a II.r. alperes utóbb hibásnak minősített szakvéleményt adott, nem alkalmas annak megállapítására, hogy őt a felperes sérelmére megvalósított személyhez fűződő jog megsértése miatt nem vagyoni kár megtérítése terhelné. A Legfelsőbb Bíróság (ma Kúria) EBH 2007. 1598. számú határozata szerint „a polgári jog által biztosított személyiségvédelem körében az ember személyiségét alkotó lényegi tulajdonságok és ismérvek összessége jelenti az emberi méltóságot és (külön nevesített személyiségi jogok hiányában) a személyiséget ebben a vonatkozásban ért támadás ad csak alapot az emberi méltóság sérelme miatti, személyiségi jogvédelemre.” A felperesnek kell bizonyítani, hogy személyisége lényegét alkotó tulajdonságok és ismérvek miatt tanúsította a II.r. alperes a sérelmezett magatartást, kifejezetten személyére tekintettel sértette meg. A felperes „személye ellen irányuló közvetlen támadás hiányában a Ptk. 76. §-ában védett emberi méltóság megsértésének megállapítására nincs lehetőség.” Mivel a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a II.r. alperes kifejezetten az ő személyre tekintettel tanúsította a sérelmezett magatartást, ezért a II.r. alperes tekintetében nem volt megállapítható, hogy a felperes emberi méltóságát megsértette volna, melynek következménye lehetne a nem vagyoni kár megtérítésére vonatkozó kötelezettség. A felperes testi épségét, egészségét az alperesek nem sértették meg. A felperes súlyos, teljes munkaképtelenséggel járó egészségi állapota az alperesek magatartásától független okból alakult ki.

A pártfogó ügyvéd munkadíjának felemelésére nem volt mód, a pervesztes felperes pártfogó ügyvédjének díjára a 7/2002. (III. 30.) IM rendelet 1. § (4) bekezdése, 5. § (1) bekezdés a) pontja az irányadó.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján hagyta helyben.

A másodfokú eljárásban pernyertes alperesek perköltséget nem érvényesítettek, e tárgyban rendelkezni nem kellett (Pp. 78. § (2) bekezdés). A felperes számára engedélyezett költségmentesség (Pp. 84. § (1) bekezdés a) pont) folytán a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli. A másodfokú eljárásra a felperes képviselőjére kirendelt pártfogó ügyvéd díjának megállapítása a 7/2002. (III. 30.) IM rendelet 1. § (3) és (4) bekezdéseiben, 5. § (1) bekezdés a) pontján és (2) bekezdésén alapult azzal, hogy a megtérítéséről szóló rendelkezésnél figyelembe kellett venni, hogy a pártfogó ügyvédet még az elsőfokú bíróság rendelte ki.

, 2012. március 29.

Dr. Tölg-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hóbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hiteléül: